

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Landstinget. № 49.

Femte Session.

41de Møde.

Fretdagen den 16de December.

(Fors.)

Ordføreren (fortsat): Det er nu ogsaa ganske vist, at det er lettere at købe en Eiendom, naar man tilforhandler sig den til Arvefæste, end naar man køber den til Selveiendom, fordi dertil udfordres en mindre Kjøbesum; men, vel at mærke, kan der under saadanne lettere Pengevilkaar ogsaa være Flere, der kunne være istand til at concurrere om Eiendommen, saa at den maaskee paa denne Maade kan blive dyrere, end naar der udfordres en større Capital. Men, efterat en saadan Handel er affluttet, kommer der aarlige Afgifter til, som skulle udredes af en Eiendom, som man bliver vant til at betragte som en Selveiendom; det er en Byrde, som undertiden ved meget forhøiede Kornpriser eller andre Conjunctioner, som indtræffe, kan være overmaade trykkende og derfor virker som trykkende Aar for Aar, jo mere denne Afgift forældes, jo mere man glemmer, at man dog nu har faaet en Eiendom, som man har mere Raadighed over end den Gang, man havde den i Fæste, og denne Tilstand at have saadant Arvefæste tilfredsstillende maaskee heller ikke.

Jeg skal nu gaae over til det andet Afstemningspunkt, som indeholder et Forslag fra den ærede 8de Landstingsmand for 2den Kreds (B. Christensen). Istedetfor det af Udvalget brugte Udtryk, at der kan ikke sælges til Andre end Fæsterne uden disses Samtykke, foreslaaes, at der ikke kan sælges uden „til Bruggerne eller disses Livsarvinger, Svigerbørn eller designerede Efterfølger, forsaavidt saadanne foresindes“. Udvalget har tragtet efter at iagttage begge Parters Interesse, og, da nu Intet efter den nærværende Lovgivning

forhindrer Nogen, som er Eier af en Fæste-eiendom, at sælge den, naar den er fri for Fæste, saa synes man ogsaa, at den samme Rettighed burde overgaae til Besidderne af Fideicommissgodser, Majorater og andre offentlige Godser, som høre derindunder, naar det gjøres til Regel for dem, at de ogsaa skulle stræbe efter at faae det hele Fæstegods realiseret. Men man har dog søgt ogsaa for Fæsternes Bedkommende at indbringe Noget, som kan gjøre det meget vanskeligt for Fideicommissbestyrelsen eller Bestyrelsen af Majorater at sælge, medens Fæsterne ere i levende Live, da dertil udfordres deres Samtykke, hvorimod ogsaa paa den anden Side Fæsterne vinde Leilighed til at faae Eiendommen overført i en fremmed Haand, naar de derom kunne enes med Bestyrelsen. Med Hensyn til, at det skulde bestemt foreskrives, at der kun kan sælges til Bruggerne eller disses Livsarvinger, Svigerbørn eller designerede Efterfølger, da har jeg som Ordfører ingen Berettigelse til paa Udvalgets Vegne at give mit Samtykke til, at det kan indlade sig derpaa.

Bed det 3die Afstemningspunkt er der frembragt et Forslag af 5 ærede Landstingsmænd, som for det Første gaaer ud paa, at der skulde indskydes en Passus, som lyder saaledes: „og, saafremt det er til Arvefæste, ogsaa den aarlige Afgift“. Vi have vel i Udvalget antaget, at det maatte være en Selvfølge, at den hele Paragraph ikke kunde forstaaes anderledes; men vi ere dog meget villige til at erkjende, at en saadan indskudt Passus tydeliggjør Meningene meget, og jeg troer derfor paa Udvalgets Vegne gjerne at kunne indrømme, at man til tredie Behandling vil stille et Endringsforslag om at faae denne Passus optagen i Udvalgets § 1. Derimod kunne de sidste Slutningsord paa ingen Maade passe